

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 września 2008 r. w sprawie R 221/2007 w zakresie, w jakim oddala ona sprzeciw wniesiony przez skarżącą; i
- obciążenie strony pozwanej i Ultra d.o.o. Proizvodnja elektronskih naprav kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Ultra d.o.o. Proizvodnja elektronskih naprav

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „MPAY” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 37, 38 i 42 — zgłoszenie nr 3 587 896

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy nr 2 061 656 „MPAY24” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36 i 38; zarejestrowany w Austrii słowny znak towarowy nr 200 373 „MPAY24” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36 i 38.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady nr 40/94 ze względu na dokonaną przez Izbę Odwoławczą błędną ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do rozpatrywanych znaków towarowych.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 października 2008 r. w sprawie F-74/07 Meierhofer przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 grudnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-560/08 P)

(2009/C 55/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers)

Druga strona postępowania: S. Meierhofer (Monachium, Niemcy)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 października 2008 r. w sprawie F-74/07 Meierhofer przeciwko Komisji;
- obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 października 2008 r. w sprawie F-74/07 Meierhofer przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność decyzji komisji konkursowej w konkursie EPSO/AD/26/05 z dnia 19 czerwca 2007 r. ze względu na naruszenie obowiązku uzasadnienia.

Sporna decyzja odmawiała dokonania na wniosek kandydata ponownej oceny decyzji komisji konkursowej stwierdzającej, iż kandydat nie zdał egzaminu ustnego składanego w ramach konkursu. Kandydatowi zabrakło na egzaminie ustnym pół punktu do wymaganej minimalnej liczby punktów. Zgodnie z ogłoszeniem o konkursie egzamin ustny jest oceniany za pomocą jednej całościowej oceny.

Odwołanie kwestionuje wymogi dotyczące obowiązku uzasadnienia decyzji przez komisję konkursową oraz kryteria kontroli przez sąd wspólnotowy. Wnosząca odwołanie kwestionuje w szczególności stwierdzenie Sądu do spraw Służby Publicznej, zgodnie z którym „w szczególnych przypadkach”, na przykład w przypadku oceny nieznacznie poniżej minimalnej liczby punktów, poinformowanie kandydata wykluczonego z konkursu na etapie egzaminu ustnego jedynie o całościowej ocenie nie jest wystarczająca z punktu widzenia obowiązku uzasadnienia.

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi, że takie stanowisko powoduje niepewność prawa:

- Po pierwsze zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia musi pozostawać w zgodzie z gwarancją tajności, która zgodnie z art. 6 załącznika III do regulaminu pracowniczego obowiązuje dla prac komisji konkursowej i która zakazuje rozpowszechniania stanowisk poszczególnych członków komisji konkursowej oraz ujawniania szczegółowych informacji dotyczących oceny danych kandydatów lub w porównaniu z innymi.
- Po drugie przeprowadzone przez Sąd porównanie z przypadkami, w których chodzi o dostęp do dokumentów jest być może nietrafne, ponieważ art. 6 załącznika III do regulaminu nie przewiduje żadnego uregulowania wyjątków ani kompromisu różnych interesów.
- Po trzecie Sąd zignorował orzecznictwo, zgodnie z którym obowiązek uzasadnienia musi być w odpowiednim stosunku do danego środka a sądowi powinna zostać jedynie stworzona możliwość zbadania zgodności z prawej decyzji. Ponieważ następcza kontrola decyzji ustnej przez sąd wspólnotowy jest zgodnie z naturą rzeczy niemożliwa, sąd ten ograniczył się dotychczas w istocie do badania przestrzegania przepisów proceduralnych i ogłoszenia o konkursie.

Ponadto zaskarżony wyrok powoduje niepewność prawa w odniesieniu do rozróżnienia między różnymi rodzajami środków proceduralnych, jeżeli chodzi o żądanie udostępnienia poufnych dokumentów przez organ i okoliczności, kiedy odmowa ich udostępnienia może być wykorzystywana przeciwko zainteresowanemu (środki organizacji postępowania i decyzje w przedmiocie dowodów). W niniejszym przypadku Sąd dokonał również fundamentalnie błędnej interpretacji stanowiska Komisji, ponieważ w żaden sposób nie odmawiała ona takiego udostępnienia. Komisja wyjaśniła bowiem, że nie może przedstawić żądanych dokumentów na podstawie zarządzenia Sądu w przedmiocie środków organizacji postępowania, lecz że czeka na decyzję (w przedmiocie dowodu) składu orzekającego.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — Bactria i Gutknecht przeciwko Komisji

(Sprawa T-561/08)

(2009/C 55/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH (Kirchheimbolanden, Niemcy), Jürgen Gutknecht (Kirchheimbolanden, Niemcy) (przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
 - nakazanie, by Wspólnota Europejska naprawiła szkodę poniesioną przez skarżących na skutek: i) bezprawnego przyjęcia art. 6 ust. 2 pierwszego rozporządzenia przeglądowego, drugiego rozporządzenia przeglądowego oraz rozporządzenia Komisji 1451/2007; albo, tytułem żądania ewentualnego, na skutek: ii) niepodjęcia przez Komisję niezbędnych środków w celu zapewnienia, że prawa skarżących do ochrony danych, przysługujące im na podstawie dyrektywy w sprawie produktów biobójczych będą przestrzegane i że zapobiegnie się pasożytowaniu przez konkurencję w ramach programu przeglądowego; przy czym wysokość szkody ocenia się na 39 212 569 EUR albo na inną kwotę, którą skarżący wykażą w toku niniejszego postępowania albo którą ustali Sąd orzekając *ex aequo et bono*;
 - tytułem żądania ewentualnego, orzeczenie wyrokiem częściowym, iż Wspólnota Europejska zobowiązana jest naprawić poniesioną szkodę, nakazując stronom przedstawienie Sądowi, w rozsądnym terminie od dnia wydania wyroku, danych dotyczących wysokości odszkodowania uzgodnionego pomiędzy stronami albo, w razie nieosiągnięcia porozumienia, nakazać, by strony przedstawiły w
- powyższym terminie twierdzenia dotyczące wysokości szkody poparte szczegółowymi danymi;
 - nakazanie Wspólnocie Europejskiej zapłacenie odsetek odszkodowawczych w wysokości odsetek za zwłokę od dnia poniesienia szkody;
 - nakazanie Wspólnocie Europejskiej zapłacenie odsetek za zwłokę w wysokości 8 % albo w innej odpowiedniej wysokości określonej przez Sąd, obliczonych od należnej kwoty od dnia wydania wyroku przez Sąd do dnia rzeczywistej zapłaty oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżący domagają się, zgodnie z art. 235 WE, naprawienia szkody, jaką ponieśli na skutek przyjęcia art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji 1896/2000 z dnia 7 września 2000 r. ⁽¹⁾ w sprawie pierwszej fazy programu określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽²⁾, a także rozporządzenia Komisji 2032/2003 ⁽³⁾ oraz rozporządzenia Komisji 1451/2007 ⁽⁴⁾.

Tytułem żądania ewentualnego, skarżący domagają się naprawienia szkody powstałej na skutek tego, iż Komisja nie zapewniła poszanowania praw do ochrony danych przysługujących wnioskodawcom na podstawie art. 12 dyrektywy 98/8. Skarżący twierdzą ponadto, iż szkoda przez nich poniesiona na skutek bezprawnego zachowania Komisji polega na znaczącym spadku wartości przedsiębiorstwa skarżących oraz na utracie zysku (*lucrum cessans*), który pierwsza skarżąca uzyskałaby sprzedając produkty biobójcze, których dotyczy sprawa, a także sprzedając substancje aktywne zawarte w tych produktach biobójczych, co byłoby możliwe, gdyby nie zachowanie Wspólnoty.

Drugi skarżący twierdzi, że oprócz poniesienia szkody jako wspólnik skarżącej spółki, a tym samym właściciel jej przedsiębiorstwa, poniósł także szkodę w postaci utraty środków do życia. Skarżący żądają wreszcie odsetek odszkodowawczych według stawki odsetek za zwłokę od dnia, w którym została wyrządzona szkoda.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1896/2000 z dnia 7 września 2000 r. w sprawie pierwszej fazy programu określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produktów biobójczych (Dz.U. L 228, s. 6).

⁽²⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2032/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1896/2000 (Dz.U. L 307, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 325, s. 3).